

Není co zlomit...

TYRAN

Marcy Zell

VLÁDCI CHAOSU

2

Tyran

Marcy Jell

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci v edici SOLIS,
138. e-knihu v pořadí.
Autor © Marcy Jell
Korektura, redakce a sazba:
Lucie Zubalíková, Markéta Hrubá, Irena Nová
Monika Kurucová, Pavla Bílá
Speciální poděkování: Evinečky
Obálka: JPolc_Design

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-88525-05-9 epub
978-80-88525-04-2 PDF

Anotace

Nečekej příběh o spáse. To, co mě mělo zachránit, už je dávno mrtvé. Říkají mi Tyran... a možná mají pravdu. Nezajímá mě, co si o mně myslí ostatní. Nepotřebuji milost ani odpuštění. Zničili mi život. Obvinili mě ze smrti, kterou jsem nezpůsobil. Vzal jsem si jejich slova k srdci, a to jsem pohřbil. Teď mám jen jeden cíl a tím je pomsta. Přesto mi osud pod nohy srazil nevinnou dívku, kterou jsem měl jen využít. Jedno jméno na seznamu, jedna figurka v mé zvrácené partii. Problém je, že ona mě nevidí tak, jak by měla. Nevěří mi, ale neutíká. Bojí se mě, přesto se nezlomí. Nedokážu milovat a už vůbec necítím slitování. Jenže její oči mi připomínají všechno, co ze mě kdysi zbylo a právě proto je pro mě nebezpečná. Musím ji za každou cenu zlomit dřív, než to udělá ona mně. Jsem Tyran a nevěřím ve vykoupení.

VLÁDCI CHAOSU, 2. díl

Playlist

QR KÓD K PLAYLISTU:

Varování

18+

Tato kniha obsahuje **explicitní sexuální scény, psychické i fyzické násilí, temné a znepokojující momenty**, které mohou být pro citlivé čtenáře náročné. Příběh je temná romance, plný vášně, bolesti, manipulace a morbidní intenzity.

Není určena pro mladistvé ani pro ty, kteří nejsou připraveni čelit temným stránkám lidské psychiky a vztahů. Čtení může vyvolat **emoční napětí, šok nebo nevolnost** – přesně tak, jak to příběh zamýšlí.

Pokud hledáte lehkou romantiku, pohádky nebo jednoduchý happy-end, tato kniha není pro vás.

Ale pokud jste připraveni vydat se na cestu temnotou, kde se láska mísí s posedlostí a přežití s bolestí – pak vstupte.

Některé lásky nepřicházejí, aby tě zachránily. Přicházejí, aby tě zničily – a přesto po nich toužíš víc než po vzduchu.

PROLOG

Nadhodil jsem si na zádech školní batoh a smutně se usmál na George. Věděl jsem, co mě doma čeká, a o to víc se mi tam nechtělo.

„Nebojte se, mladý pane,“ promluvil na mě. „Není všechno tak zlé, jak se na první pohled zdá.“

„Jako kdybys neznal mámu,“ odfrkl jsem si.

„Určitě to pochopí, každý den není posvácení,“ zavrtěl hlavou. „Navíc je to snad první špatná známka za celou dobu, co chodíte do školy, malý pane.“

V jedenácti letech jsem poprvé dostal trojku. Pro ostatní děti běžná známka, u mě se to podobalo trestu smrti. Dominicova máma by nad tím protočila oči a Dukova by to ani nezaregistrovala. Ale ta moje... vsadil bych se, že mě bude čekat trest, jaký si nikdo neumí představit.

Loudavým krokem jsem se vydal k našemu domu a špičkou boty přitom kopal do kamínku. Jako kdyby mi to snad mělo nahnat čas, než rozběsním stohlavou saň.

Dveře domu soudkyně Vivien Kaneové se otevřely, když za ně Marissa vzala.

„Pane Kane,“ usmála se na mě. „Co ten skleslý obličej?“

Nikdy si na to oslovení nezvyknu, ale byla to jejich práce, museli se mnou mluvit, jako kdybych byl dospělý

muž, a ne jedenáctiletý chlapec. Přestože byla Marissa jen o patnáct let starší a klidně mi mohla tykat, neudělala to.

„Špatná známka,“ zahučel jsem a vešel do domu.

„Ou,“ zašeptala. „Paní Kaneová dnes nemá zrovna dobrou náladu.“

„Díky, Marisso, to mi hodně pomohlo,“ odfrkl jsem si a odhodil batoh na zem kousek od vstupu do kuchyně.

„Kde je?“

„V salóнку, trénuje s vaším bratrem výslovnost,“ usmála se.

Počkal jsem, až zmizí za rohem, aby odnesla prádlo, a vydal se směrem na popravu. Zastrčil jsem si ruce do kapes a vykoukl za pootevřenými dveřmi.

Moje máma byla nádherná žena. Uhlově černé vlasy měla každý den perfektně učesané do drdolu, ze kterého nevyčúhoval ani pramen, a její kobaltově modré oči s fialovým nádechem jsem jako malý považoval za něco mystického. Až postupem času jsem zjistil, že ten fialový nádech se tam objeví pokaždé, když ji vytočím. Tělo, které nevypadalo na to, že porodila dvě děti, měla v černém kostýmku ušitém na míru. Nikdy jsem ji neviděl jinak oblečenou. Vždy ten stejný účes i ta stejná vizáž.

„Mami.“

„Ach, už jsi doma,“ povzdechla si. „Učila jsem Tobiasa výslovnost.“

„Marissa mi to říkala, když jsem přijel,“ přikývl jsem a vstoupil do jejich prostoru. „Čau, brácho.“

Poplácal jsem své dvojče po rameni. Trvalo delší dobu, než na mě vůbec zareagoval, a když se tak stalo, jeho rty se roztáhly do úsměvu, aby odhalily zčernalé zuby.

V mámině děloze jsem vyhrál loterii, anebo jackpot. Dělili jsme se o ni, a protože jsem mu ukradl všechny živiny, vypadal jsem, jak jsem vypadal, zatímco on... byl opožděný. Máma mi to nikdy neodpustila a při každé vhodné chvíli mi to předhodila, jako kdybych byl snad nějaké embryo s krvavýma očima, které to udělalo záměrně. Jako padouch, který si vybral zlo ještě předtím, než se narodí.

„Jak to šlo ve škole?“ zeptala se nezáučastně a zavřela učebnice, které pro bratra měla.

„No...“ ošil jsem se. „Ne úplně dobře.“

„Mluv, Slatere!“ přikázala mi a zvedla ke mně ten pohled, který mě přibil do země.

„Dostal jsem trojku z americké historie,“ zamumlal jsem.

„Mluv srozumitelně, Slatere Kane,“ vyštěkla.

„Dostal jsem trojku z americké historie,“ zopakoval jsem trochu víc nahlas.

A v tu chvíli se ten pohled změnil. Z modré přešel do fialové a ona se postavila. Byla soudkyní a v tu chvíli přesně tak i vypadala. Za pozlátkem dokonalé rodiny, kterou vytvářela před lidmi, se skrývala nestvůra živená mnou. Nenávisť ke mně, pohrdání mojí maličkostí a vědomí, že jsem zdravý, kdežto můj bratr ne.

Facka, která přišla, značila jen začátek něčeho mnohem horšího. Něčeho, co mi bralo dětské sny a vize.

Nenáviděl jsem temnotu... Pohlcovala mě... Ničila mě.

A tak bylo jednodušší stát se jí.

1.Kapitola (Madison)

„Tak dobře, pane Millesi,“ zaklapla jsem notes, kam jsem si dělala poznámky. „Řekněme, že jsme se překvapivě nikam nedostali jako už čtyři měsíce po sobě.“

„Je to mnou?“ zpanikařil.

„Ne, jistě že ne,“ uklidňovala jsem ho a postavila se. „Není to vámi, je to situací, v jaké jsme, ale nebojte se. My nakonec ty démony vyšťouráme.“

„Mám v sobě démony?“ zaúpěl. „Věděl jsem to.“

Kvapně jsem se postavila a vydala se rychlým krokem k němu, abych ho pohladila po zádech a zároveň ho vystrnadila ze své ordinace.

„Žádné démony v sobě nemáte,“ utěšovala jsem ho. „Byla to jen metafora.“

„Tak to jsem si oddechl,“ pousmál se. „Budete tu zítra? Můžu přijít?“

„Zítra je sobota, říkála jsem vám, že víkendy nepracuji. Navíc objednaný jste až na příští týden,“ usmívala jsem se a radostně v duchu zavýskla, když se mi ho povedlo vyšoupnout za dveře. „Na viděnou, pane Millesi.“

„Ale já s vámi potřebuju být v kontaktu! Co když ty stavy zase přijdou? Co když mě to sežere zaživa?“ chytil se za hlavu.

„Povyprávíte mi o tom příští týden,“ pokyvovala jsem hlavou jako idiot. „Určitě se nic zvláštního nestane, věřte mi.“

„Věřit vám? Mám vám věřit? Je to dobrý nápad? Slečno Bennettová! Nemůžete mě takhle vyhodit,“ vřískal, když jsem mu zavírala dveře před nosem.

„Vaše hodina skončila,“ omlouvala jsem se. „Na viděnou za týden.“

Když se mi povedlo zavřít, opřela jsem se o šedé dveře a zavřela oči. Musela jsem uznat, že někteří pacienti byli mentální upíři. Technicky ze mě vysáli veškerou energii včetně kousku mé duše. A ne, že bych měla duši jinak čistou.

Zrovna Milles měl DID, tedy disociativní poruchu osobnosti. Proto jsem nikdy nevěděla, kterého Millese budu v ordinaci mít. Pro dnešek to byl ten rozrušený Milles. Ten, který si myslel, že ho pronásledují temné bytosti, které bydlí v jeho domě. Možná se příští týden ukáže ten, se kterým je i sranda.“

Odrazila jsem se od dveří, došla ke svému stolu a naházela si do kabelky věci včetně notebooku. Zvonění telefonu se jménem volajícího mě přinutilo usmát se, ještě než jsem hovor přijala.

„Tati,“ pozdravila jsem ho.

„Holčičko,“ zaslechla jsem jeho hluboký hlas. „Máš se?“

„Pracovně,“ povzdechla jsem si. „A ty? Užil sis s Halley líbánky?“

„Bylo to perfektní, skoro se mi ani nechtělo vracet,“ povzdechl si.

„Komu by se chtělo vracet z Mauricia?“

„Mně ne,“ odfrkl si. „Bohužel bez mé přítomnosti se jurisdikce neobejde.“

„Jako vrchní okresní soudce Manhattanu nemůžeš chybět,“ zasmála jsem se.

„Už chci do důchodu,“ posteskl si.

„Je ti teprve padesát,“ protočila jsem oči. „Máš před sebou ještě krásných patnáct let práce, kdy budeš určovat, kdo půjde do basy, a kdo ne.“

„Plno z tvých klientů nebo pacientů nebo jak jim říkáš, bych tam rád poslal.“

„Jsou to nemocní lidé, tati, nemůžou za to,“ zavrtěla jsem hlavou a hodila si kabelku přes rameno.

„To už jsem u soudu taky slyšel,“ poznamenal.

Zavřela jsem za sebou dveře své ordinace a zamknula.

„Slyším, že jdeš domů,“ řekl, když mi zacinkaly klíče. „Máš nějaké plány na večer?“

„Možná,“ odpověděla jsem neurčitě.

Nechtěla jsem mu říkat, že mým jediným plánem byl kýbl zmrzliny a Netflix. Spustil by svůj obvyklý monolog typu: „To my, když jsme byli mladí...“

„Tak se dobře bav a stav se v neděli na oběd. Halley něco uvaří.“

„Tati, tvoje žena neumí vařit, víme to oba,“ odkašlala jsem si.

„Mám tě na hlasitý odposlech a moje žena sedí vedle mě,“ rozesmál se.

„Sakra,“ sykla jsem. „Ahoj, Halley, nemyslela jsem to tak.“

„Ahoj, zlato, o nic nejde,“ odpověděla mi s pobavením v hlase. „Náhodou si myslím, že takové kafe uvařit umím.“

„Tak víš co?“ napadlo nakonec tátu. „Sejdeme se v té nové restauraci v Eleven.“

„Dobře, to je super nápad, alespoň se nebudu muset proplétat dopravou na Manhattanu,“ přikývla jsem. „Nasedám do auta a jedu domů. Užijte si ještě pár hodin líbánek. A Halley? Nepuť ho z postele moc brzy. Víš, že je děsný workoholik.“

„Vždyť jsi celá po něm,“ rozesmála se.

„Zatraceně,“ vydechla jsem. „Na tom něco bude. Pa.“

„Pa, holčičko,“ zaspívali oba a hovor ukončili.

Nastartovala jsem svoje BMW a začala se pohybovat do rytmu písničky Man In Finance. Lidi na semaforech se po mně divně koukali, ale bylo mi to jedno. Vlastně mi vždycky bylo fuk, co si o mně ostatní myslí, pokud jsem se já sama cítila komfortně.

Další zvonění mi přerušilo refrén a já otráveně přijala hovor od mé sestry Lexi.

„Co jeeeeeee?!“ vykřikla, až se mi její pronikavý hlas zaryl do uší.

„Do hajzlu, Lex!“ protřela jsem si ušní bubínky.

„Dívala jsem se na Scary Movie,“ rozesmála se. „Chtěla jsem zkusit to, co dělal Shorty. No to je jedno, stejně nevíš, o čem mluvím. Poslouchej, ještě jsi v té svojí psychárně?“

„Myslíš určitě ordinaci,“ ušklíbla jsem se. „Ne, jsem na cestě domů.“

„Perfektní, protože já už čekám přede dveřmi.“

„Pak přece víš, že nejsem doma,“ nechápala jsem.

„Říká se tomu psychologická taktika.“

„Měla by ses přestat přibližovat k opiátům,“ odfrkla jsem si.

„Jako zdravotní sestra k nim mám přístup... bla bla bla. Zniš jako táta.“

„Za dvacet minut jsem doma. Stavím se ještě v obchodě pro zmrzlinu.“

„Tak to já tady počkám. Kdybys mi dala klíče, nemusela bych čekat jak zapomenutej pes přede dveřma,“ rozchechtala se. „Vím, nedáš mi je, protože jsem byla zlobivá holka. Tuhle písničku už taky znám. Vezmi mi mentolovou. Mám tě ráda, pa.“

Vzhledem k tomu, že byla Lexi čistá teprve rok, jsem jí skutečně nevěřila. Nikdo z rodiny jí nevěřil. Byly totiž doby, kdy by nás jako rodinu prodala za gram marihuany. Její závislost se stupňovala, až na tom byla tak, že ji táta, jakožto soudce, nařídil ústavní léčbu. Byla jsem mu za to vděčná.

Už jen proto, že Lexi byla nádherná holka s jiskrou v oku, perfekcionistka, která měla jen smůlu v lásce a chytila se špatného chlapa, který ji tahal ke dnu. Vystudovala zdravotní školu a byla sestřička na ARU. Vzal ji tam jen proto, že naše příjmení bylo Bennetová. Díky tátovi jsme se dostaly, kam jsme chtěly.

Elita New Yorku, patřily jsme do ní a jako mladé holky jsme to milovaly.

Jenže teď už jsme jely každá sama za sebe. Jasně, táta občas za nitky stále tahal, hlavně když jsem potřebovala ordinaci na vyhlášeném místě, ale jinak jsem chtěla,

abych si cestu vyšlapala sama díky své pílì a houževnatosti.

Procházela jsem regály v supermarketu a hledala tu prokletou mentolovou zmrzlinu. Konečně jsem ji uviděla a vydala se k ní.

Cestu mi ale zastínil vysoký muž v dlouhém černém kabátu a sáhl po posledním kýbly, který tam měli.

„Hej,“ najela jsem do něj vozíkem. „Ta je moje.“

Lenivě se na mě otočil, a kdybych byla v animovaném filmu, jistojistě by mi spadla brada. Hnědé sestříhané vlasy měl neupravené a padaly mu do očí, jako kdyby si s nimi někdo pohrál těsně předtím, než ho poslal nakoupit. Nádherné mechové oči mě přejely od hlavy až k patě a plné rty se ušklíbly v arogantním úsměvu, který odhalil rovné bílé zuby.

„Máš ji podepsanou, Ženo?“ pozvedl obočí.

Měl zatraceně nádherné oči a dlouhé husté řasy. Vypadal trochu jako ten typ chlapa, které můj táta nechával zavírat za ilegální obchody. Mohutná postava zabírala dost prostoru i v kabátu, který na sobě měl, a zpod černé košile vystupovalo tetování, které jsem neměla šanci rozeznat. Jelikož měl rozepnuté dva knoflíčky a já ho zahlédla i ve výstřihu, nepochybovala jsem, že ho má všude. Měl vzezření, které by mě normálně donutilo couvnout, ale já jsem tu zmrzlinu potřebovala.

„Viděla jsem ji první,“ trhla jsem hlavou.

„Dám ti ji,“ přikývl.

Nakřčila jsem obočí a přimhouřila oči.

„Jen tak?“

„Ne, jen tak ne,“ opřel se o mrazák. „Dám ti ji pod jednou podmínkou.“

„Pod jakou?“

„Řekneš mi své jméno,“ zabodl do mě modrý pohled.

Odfrkla jsem si, a i když z něj šel strach, obešla jsem vozík a vytrhla mu zmrzlinu z ruky. Když se naše prsty dotkly, rychle jsem ucukla. Odložila jsem kýbl do vozíku a sáhla do kabelky. Vytáhla jsem svou vizitku a připlácla mu ji na hrudník.

„Kdybych věděla, že to bude tak jednoduché, neobtěžovala bych se odpovídat,“ prohodila jsem přes rameno a zadívala se mu do očí. „V dnešní době, aby člověk našel složité konverzace, ale když na tebe tak koukám, fešáku s temnýma očima, zavolej. Dohodneme si termín schůzky.“

Nechala jsem ho tam šokovaně stát a prokličkovala mezi lidmi ke kasám. Jediné, co jsem chtěla, bylo sedět doma v pyžamu u televize a ládovat se tou dobrotou, ze které mě bude bolet mozek.

Alespoň na chvíli ho zmrazím.

2.Kapitola (Slater)

Protočil jsem její vizitku v ruce a ušklíbl se. Byla mi k ničemu, protože její jméno jsem už dávno znal. Když odcházela, nenechal jsem si ujít pohled na její pozadí. Měla výstavní postavu, takovou, co bych viděl rád na všech čtyřech s vyšpuleným zadkem, za-

tímco bych do ní prudce přirážel a lámal její představy o tom, jak to má v posteli vypadat.

Madison Bennettová, pronesl jsem v duchu její jméno. Líbilo se mi. Bylo zvučný a tak nějak k té paličatý blondýně sedlo. Dlouhé vlasy se jí houpaly ze strany na stranu, když kličkovala mezi lidmi ke kasám. Kostýmek, který na sobě měla, nenechával moc prostoru k představivosti. Myslím, že piercing v bradavkách bych vycítil po čuchu, ale když se se mnou hádala o zmrzlinu, mohl jsem ho vidět.

Vzrušila ji její malá bezvýznamná výhra a mě pro změnu vzrušily její kozy, které bych mohl nasát do pusy a trochu skousnout.

Vytěsnil jsem ji z hlavy, vizitku zastrčil do kapsy kabátu a rozhlédl se po něčem, co bych snědl, než se vydám za Dominicem a Dukem.

Neviděl jsem je skoro půl roku. Přesně tak dlouho mi zabrala cesta po Mexiku, kde jsem si čistil hlavu zabíjením zmrdů.

Když se mi na stole objevila tři jména, která jsem roky hledal s tím, že se nacházejí na území Acapulca, neváhal jsem. Nepotřeboval jsem je mučit, ale rozhodně jsem si užil jejich řev plný bolesti, když jsem je zaživa stahoval z kůže.

Chtěl jsem po nich jen jedno: Třetí jméno, a to jsem nakonec dostal. Jenže ten hajzl neustále unikal. Ztrácel se mi z radaru, jen aby se objevil pokaždé na jiném místě. Nakonec jsem ho dostal a ta smrt udušením mi za tu námahu ani nestála.

Tři nula pro mě, a přesto jsem necítil žádné uspokojení. Jejich smrt nevrátila život a neudělala ze mě lepšího člověka, ale potlačila další touhu po krvi.

Zbýval mi jeden jediný člověk, jehož smrt měla být pochlazením po duši, kterou jsem neměl.

A přesně k tomu mi měla pomoci Madison Bennetová. Sledoval jsem ji dlouho. Pozoroval jsem výraz její tváře, abych odhadl její nálady. Zarývala se mi pod kůži den po dni, měsíc po měsíci.

Neznala mě. Nevěděla, kdo jsem, ale měla by se třást při představě toho, co jsem jí hodlal provést.

Sežeru ji zaživa a pak ji vyplivnu na podlahu jako zvratky. Nezbude z ní nic než nicota.

Dnešní střetnutí jsem měl přesně naplánované, o nějakou podělanou zmrzlinu mi vůbec nešlo. Chtěl jsem slyšet její hlas, chtěl jsem, aby mě konfrontovala. A přesně jak jsem odhadl, šla do toho. Kýbl zmrzliny, jak prostě.

V posteli s ní bude určitě zábava, ušklíbl jsem se pro sebe a vzal si z mrazáku tři pizzy, které jsem hodlal doma spořádat.

„Tak to mě poser,“ vyhrkl Duke, když jsem vstoupil do kanceláře v Aurum. „Slater Kane je zpátky.“

„Pochyboval jsi?“ ušklíbl jsem se. „Měl jsem nějakou práci, snad jsem ti nechyběl?“

„Ne,“ trhl rameny. „Nechyběl.“

„Kecáš,“ posadil jsem se do kožené sedačky, „vidím, jak se ti třese brada.“

„Už můžeš zase jít,“ odmávl mě rukou. „Po třech minutách se mi z tebe chce zvracet.“

„Kde je Dom?“

„Na líbáncích,“ odpověděl mi a zadíval se na kamery. „Prošvihl jsi svatbu.“

„Takže jeho posedlost je konečně v háji a my můžeme žít spokojeně až do smrti,“ odfrkl jsem si a opřel se pohodlně o polstrování.

„Je to s ním teď ještě horší,“ odpověděl mi. „Kde jsi vlastně byl?“

„V Mexiku.“

„V Mexiku?“ zvedl ke mně pohled. „Kdo to dostal?“

„Pamatuješ si ty tři sráče? Jak jsem po nich šel skoro deset let?“ připomněl jsem mu.

„Dostal jsi je?“ přivřel oči.

Přikývl jsem a vytáhl z kapsy krabičku cigaret.

„Byla to hračka.“

„A Richard?“

„Pomalu,“ krotil jsem ho. „Všechno postupně, přece jen nejde o pěšáka. Budu na to muset jít chytře a už vím jak.“

„Neříkej,“ uchechtl se. „Víš, že jeho nebudeš moct jen tak zabít.“

„Jak říkám, půjdu na to chytře. Psychologicky.“

„Ty nejsi trpělivej chlap, Slay. Jak na to chceš jít psychologicky?“

„Nech se překvapit, budeš čumět,“ usmál jsem se a zapálil si. „Zavolej mi nějaký holky, jsem hladovej.“

„Nechci se koukat, jak ti kouří péro,“ zamračil se.

„Tak se nekoukej,“ vydechl jsem obláček kouře a zavřel oči.

Byl jsem připravenej zničit New York kvůli pomstě, kterou jsem v sobě několik let dusil. Vyčkával jsem a živil v sobě tyrana, který se ze mě za ty roky stal. To nejlepší jsem si ale nechával nakonec.

Muže, který mi zničil představy o spravedlnosti a prachy pro něj znamenaly víc než morální zásady.

Už teď jsem se těšil na jeho smrt.